

IK ZIE IK
WEEF IK
VOEL IK

Hij is geen kampioen maar haalde meer medailles dan welke sporter ook. Jacco Verhaeren zorgt ervoor dat het olympisch goud blijft binnenstromen. Zijn Pieter is inmiddels gestopt, maar Marleen, Inge en Ranomi liggen klaar in het bad. En Jacco staat op de kant. Altijd. Al kan onze derde nieuwe Frits het waarom van zijn drijfveren niet echt onder woorden brengen. „Nou, gewoon.”

TEKST: MAX STEENBERGHE FOTO'S: VINCENT VAN DEN HOOGEN

Hij rookt! Niet in ons bijzijn, zelden in het openbaar, nooit op de foto, en ook nu niet in het restaurantje, want dat mag daar niet meer. Maar toch: hij rookt. Geen twintig per dag, maar ook geen twee. „Erfenisje van m'n diensttijd. Die was zo saai dat ik uit verveling ben begonnen. Nooit gestopt, nee. Geen aanleiding toe. Ik zou het wel kunnen, denk ik, en het zal er ooit wel van komen. Ach, dat zien we dan wel.”

Laconiek. Hij is het over veel dingen. Zijn auto? Een of andere Volkswagen, omdat die sponsort. Zijn huis? Een tussenwoning, mooie buurt maar niks bijzonders. Zijn kleren? Ach, als een winkel 'm bevat, blijft hij er komen en

dat kan jaren duren. Vakanties? Die kiest z'n vrouw, hij vindt alles goed.

Het maakt 'm allemaal niet veel uit. Hij ziet wel, doet maar. Behalve als het gaat om zwemmen. Kom daar niet aan. Het beheert z'n leven. Vanaf het moment dat hij het zichzelf leerde tot nu, kan hij zich weinig dagen herinneren zonder water in de buurt. Maar nee, zelf heeft Jacco (Sjakko) er al maanden niet ingelegen. Want het gaat niet om zijn zwemmen. Maar om hùn zwemmen. Zijn pupillen. Inge Dekker, Marleen Veldhuis en Ranomi Kromowidjojo. De kernploeg, zijn ploeg. Hij is hun trainer.

En hoe. In hart en nieren. Toen hij veertien was, wist hij het al: 'Ik word zwemtrainer'. En hij ziet zich niks anders doen. Ja, hij

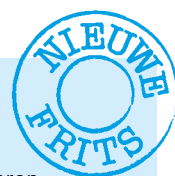
is technisch directeur van de KNZB, bondscoach, hij adviseert, dirigeert, ontwikkelt talent, beheert de topsportcentra en ze vragen hem voor lezingen en zo en dat doet-ie allemaal. Maar alleen als het niet tussen het trainen komt. Ons eerste gesprek, bij een training, zal hij drie uur lang letterlijk geen zin zeggen zonder het woord trainen, trainer of training er in.

Maar in alle uren dat we in totaal zullen praten, bij alles dat hij erover weet, krijgt hij niet onder woorden wát het is dat hem zo drijft. Waarom trainen? Hij kletst gemakkelijk, heeft geen geheimen, maar telkens als deze vraag weer op tafel komt, draait hij er omheen, prikt eens in zijn rib-eye-steak. Als we aan het water staan, bladert hij meteen verwoed in zijn trainingsschema's. En lacht die alles-en-iedereen veroverende jongenslach. Tja. Een van zijn pogingen tot antwoord: hij is een helper en dat is fijn. „Het is een soort dienstverlening. Ik kan mensen helpen hun carrière tot een succes te maken. Je helpt ze met je kennis en je ervaring en je gevoel en de middelen die tot je beschikking staan en dat alles komt samen in het klaarmaken voor hùn succes. Dat is het mooiste wat er is. Niet het uiteindelijke winnen, dat doen zij en dat is voor hun. Maar: ze zijn er helemaal klaar voor, ze staan op hun top, dat is af. En dat is mooi.” En dan neemt hij gauw een hap. Volgende vraag. Of liever, geen vraag, gewoon wat ouwehoeren. Liefst over zwemmen.

Het is niet zo dat hij zeven dagen per week in het zwembad staat. Nee, het zijn er maar zes. Van maandag tot en met zaterdag. 's Ochtends

PASPOORT

Naam: Jacco Verhaeren
Geboren: 4 april 1969, Rijsbergen
Familie: vader metselaar, 1 oudere broer
Gezin: getrouwd met Janneke Aarts, zonen Jules (5) en Teun (2)
Woonplaats: Eindhoven
Opleiding: CIOS Maastricht
Cv: 1989: trainer MZ&PC; (Maastricht); 1991 ZPC (Breda); 1993 PSV; 2006 directeur KNZB
Palmares: 14 olympische, 87 Europese medailles, 39 wereldtitels

van acht tot elf, 's middags van half vijf tot half acht. Tien keer liggen de meiden in het water. En dan krijgen ze er maandag, woensdag en vrijdag nog een kracht- en op dinsdag en donderdag extra landtraining bij. Dan liggen ze als visjes op het droge met armen en benen te zwaaien.

Nee, een training is niet eindeloos baantjes trekken, blijkt aan het trainingsbad. Dat is natuurlijk het Pietervandenhoogenband-superzwembad, voorheen De Tongelreep. Jacco heeft er een eigen bad. Vier baantjes breed, vijftig meter lang,

“Om honderd meter hard te zwemmen, moet alles kloppen. Techniek, kracht, lenigheid, uithouding.”

achter dichte deuren. Ho, het is geen bad, het is een zwem-laboratorium, met onderwatercomputercamera's, en startblokken die meten hoe hard de meiskes zich afzetten en onder welke hoek en veel meer van dat soort grappen.

Maar vandaag niks moeilijks, vandaag gewoon trainen. Jacco laat ze per keer drie tot vijf km zwemmen, maar nooit meer dan vijftig, honderd meter in dezelfde slag. Dan weer met een hand boven water, dan weer in dubbele slag, dan techniek, dan snelheid, dan twee links, twee rechts, twee dubbel, het is niet te volgen. Maar de meiden knikken, zetten af en ploeteren heen en weer, heen en weer.

Jacco kijkt ze na, tevreden. Springt dan op zijn stokpaard. Trainen! „Trainen is niet oefenen. Trainen is prikkelen. Het lichaam belasten. Liefst overbelasten. Tot je grens gaan, en er dan net iets overheen. Het lichaam merkt dat het te kort schiet, en gaat zich herstellen. Je krijgt dan spiergroei en de volgende dag kun je net iets meer. Maar je gaat er wéér overheen, zodat het lichaam zich wéér gaat herstellen. En dan kun je wéér iets meer.”

„Om honderd meter hard te zwemmen, moet alles kloppen. Techniek, kracht, lenigheid, uithouding, lichaamsbeheersing, balans en natuurlijk snelheid. Al die componenten zijn even belangrijk en al die componenten komen dus aan bod bij de training. De ene keer trainen we minder op kracht maar meer op techniek, de andere keer gaat het meer om omvang dan om snelheid en dan weer is er een duurtraining. Gisteren deden we 4x50 op volle kracht, nu trainen we hetzelfde, maar kijk ik naar de lijn.”

„Wat belangrijk is: de combinaties. Alles moet aan bod komen, in de juiste hoeveelheid en volgorde. Sommige combinaties werken erg goed, andere absoluut niet. En dat is meistens individueel. Daar moet je dus allemaal rekening mee houden, een gezonde mix maken.” Hij laat papieren zien, met de uitgeschreven trainingen. Het zijn onbegrijpelijke formules, 4x50x30Ls, 2x100vS.

Dit, zeggen anderen, is Jacco's grote kracht. Die trainingen bedenken, afstemmen op zijn

pupillen, daar gaat het om. Dat kan alleen hij. Hoe hij het doet? Hij heeft geen idee. „Een deel is theorie. Maar de rest? Dat zie ik, voel ik, weet ik. Ik weet het niet, ik weet het gewoon.”

Als ze maar klaar zijn. „Heel onze sport draait er om om eens in de vier jaar, precies op die ene ochtend, die ene dag in die ene week in die ene maand, op de absolute top van je kunnen te staan. Geen dag eerder, geen dag later, maar die dag. Dan moet alles kloppen.”

„Gezond? Dit heeft niets met gezondheid te maken. Zwemmen is gezond, wat baantjes

trekken is gezond. Dit niet, dit is topsport en dat is heel iets anders. Het tegendeel bijna, er zijn maar weinig topsporters die zonder blessure eindigen.”

Hoe het begon komt pas op tafel als we in een intiemere setting zitten. Een hapje in een trendy tentje. Jacco voelt zich er op z'n gemak, kiest snel en vakkundig het neusje van de zalm. Huiswijnje erbij, een grap hier, een lach daar, vroeg of laat komt iedereen gedag zeggen. Alsof we bij Jacco thuis zijn.

En dat is ook een beetje. „Ik ben letterlijk geboren in een kroeg”, lacht hij. „Van m'n oma, in Rijsbergen, daar woonden m'n ouders in. En dat werd ook zo'n beetje de huiskamer van m'n jeugd. Na school, in het weekeind: altijd naar oma. Op zondagmiddag zat de hele familie er, neven, nichten, ooms, alles.”

Zwemmen kwam al snel. „We woonden niet echt in een rijke buurt – vader was metselaar – maar er was wel een buurman met een zwembad. En daar mocht ik komen spelen. Heb ik mezelf zwemmen geleerd. Gewoon, het trapje afgelopen tot ik kopje onder ging. En dan zwemmen.”

Dat moet magisch zijn geweest, want bepalend voor zijn leven. Klopt. „Ik was meteen in mijn

element. Ik kan me niets prettigers voorstellen om in te zijn. Water is mooi, het draagt je, je hebt een absoluut gevoel van vrijheid, kunt alle kanten op. Onder water: niks horen, een eigen wereld. Een wonderlijk medium. Die fascinatie heeft me nooit meer losgelaten.”

“In een kroeg krijg je alles mee van het leven. Mijn jeugd stond meer in het teken van muziek.”

Hij werd lid van een zwemclub. En in 1984 zag hij de Olympische Spelen. „Wereldzwemmen. Wow. Ongelofelijk boeiend. Hoe kunnen die mensen zo hard zwemmen. Op dat moment? Die vraag houdt me tot op de dag van vandaag bezig. Maar ik wilde trainer worden.”

Dat is vreemd. Jongetjes willen geen trainer worden, die willen kampioen worden. Daar gaan we weer. „Eh, ik dus niet. Het leek me leuker te zorgen dat anderen dat konden, kijken of ik ze net een stukje harder kon helpen. Ofzo, denk ik.” Maar niet zelf zwemmen? „Nee, niet zelf zwemmen.” Hap.

Met dat duidelijk doel moest Jacco naar Maastricht: opleiding op het CIOS (Centraal Instituut Opleiding Sportleiders). Trainen kun je dus leren? „Nja, nou, je moet er wel talent voor hebben. En je moet de basiskennis hebben. Het staat een trainer vrij om het helemaal anders te doen dan de regels, maar die regels moet je wel kennen. Ik? Ik weet niet wat ik doe. Ik weet niet waar het vandaan komt. Als ik iemand zie zwemmen, zie ik ook dat de handen anders moeten staan, dat de lijn beter kan. En hoe ik dat weet? Weet ik niet, ik zie het.”

En de verleidingen van oma's kroeg? „Nee, die telden niet. Het was ook geen kroeg voor mij, het was oma, het was werken. In een kroeg krijg je alles mee van het leven, behalve drinken. Mijn jeugd stond veel meer in het teken van muziek. Hardrock, fantastisch. Iron Maiden vooral, maar ook Sepultura, Uriah Heep kwam bij ons in de buurt. Iets als de Beatles vond ik helemaal niks. Altijd hard.”

Hij vertelt honderduit, haalt concerten naar boven, ritjes er naar toe, mooie platen. Metallica! Maar muziek speelt geen rol tijdens zijn trainingen. Ook niet om een ritme aan te geven? „Nee joh, elke zwemmer heeft een eigen ritme, strikt persoonlijk, dat kun je niet

Met zijn vriend Pieter van den Hoogenband.

opleggen. En de meiden horen het toch niet, want die zitten merentijds onder water.”

Waarmee hij weer bij de meiden zit, maar het begon allemaal met een Pieter. Jacco was hem al tegengekomen bij zijn eerste baantje, trainer in Maastricht waar Pieter een wedstrijd kwam zwemmen. „Hij was net tien ofzo, maar ik zag: 'Die kan ontzettend hard'. Het talent spatte er vanaf.”

Maar het leven ging door, al kwam Jacco regelmatig dat snelle ventje tegen. En opeens was er een telefoontje, uit Eindhoven, of hij hier wilde komen trainen. Jacco zat net in Breda bij zijn tweede club, maar stapte snel over. „Niet voor Pieter. PSV sprak me aan. De club zat vol ambities, stond te popelen en dat deed ik ook.”

„Eenmaal hier zag ik Pieter meer. Wat die jongen kon in het water, had ik nog nooit gezien. Ik wist: 'Hier ga ik iets bijzonders van

maken'. Er moest wel veel gebeuren. Hij was slordig, gooide met zijn krachten. We hebben eerst veel gepraat, hij moest rustiger worden, niet elke dag elke wedstrijd willen winnen. Paar keer pieken, meer niet.”

En daar ging hij in mee. Hij werd in mijn eerste jaar, drie keer jeugdkampioen en dat was nog nooit gebeurd.” Het klikte snel. „Niet gemakkelijk hoor, hij was dertien, ik tien jaar ouder en dat is dan een groot gat. Maar dat werd al snel kleiner.”

De verhalen van Pieter en Jacco kunnen een boek vullen en daar zijn ze alle twee dan ook mee bezig. Maar bij PSV kwam Jacco nóg een toptalent tegen. Inge de Bruijn. Die niet veel later zijn Inge zou worden: de topzwemster en haar coach hadden drie jaar een verhouding. Terwijl dat toch de bekendste trainerswet lijkt: niks met je pupil. Jacco zucht. „Verliefd worden kun je niet tegenhouden. Het gebeurde. So what? Noem eens de drie meest

succesvolle Nederlandse sportsters? Anky van Grunsven, Leontien van Moorsel en Inge. Hun overeenkomst? Dat ze het alle drie met hun trainers deden.”

De relatie gaf Inge geen streepje voor. Integendeel. „Ze begon in '95, maar in '96 heb ik haar weggestuurd. Moeilijk, lullig ook want ze was mijn eerste die de olympische limiet haalde, maar het ging niet. Alles klopte, geweldig talent, leergierig, zeker niet lui, nooit vervelend, enorme gedrevenheid, alles wat een topsporter moet hebben alleen: niet gefocust. Als ze op de training was, zwom ze iedereen er uit. Maar: alleen als ze er was. Dat ging niet. Dat zag ze zelf ook. Dus is ze in 1996 niet meegegaan naar Atlanta. Ze heeft toen zelf de knoop doorgehakt, is in de States gaan trainen en dat ging al snel veel beter.” En niet veel later klaterde het goud.

Pupillen. Het is me wat. Je beste vriend, je partner, leerling, beschermeling, uitdaging, nagel aan je doodskist, wat is het? „Het is een gecompliceerde verhouding. Het werk draait om hun lichaam, maar daar speelt de geest uiteraard een grote rol bij. Dus wil ik wel weten hoe het met ze gaat. We kletsen elke dag even bij. Ik wil weten hoe het met Ranomi's studie gaat. Maar: ik hoef niet elk nieuw vriendje te kennen of elk hartepijntje.

“Er zijn pupillen die niets kunnen als de coach niet langs de kant staat. Maar daar geloof ik niet in.”

Dat gaat weer te ver. Ik ben zeker geen vader-
vervanger. Alsjeblieft niet. Er zijn pupillen die niets kunnen als de coach niet langs de kant staat. Maar daar geloof ik niet in. Er is een afstand. Ja, behalve met Pieter, dat is gewoon een dikke maat. Ook al is hij opgehouden, ik zie hem nog dagelijks.”

Door Pieter komt het gesprek op schoonheid. Niet wegens diens parelend gebit, maar door zijn zwemmen. Ook hij komt nog vrijwel dagelijks in het bad, moet aftrainen. Nog steeds baantjes trekken.

De veelvoudig kampioen doet dat niet in stilte. Hij snatert er op los, elke keer als hij de kant raakt. Heeft het over andere zwemmers, andere sporters, talkshows, kranten, is helemaal bij. Tot hij zegt: 'Nu doe ik effe een rondje hard'. En dan toont zich het natuurtalent. Als hij het water induikt, spat er geen spetter: het water lijkt zich te openen, hem te ontvangen. Zoals

het hem ook draagt. Hij doorsnijdt niet, dit is glijdender, natuurlijker. Jacco lacht. „Mooi hè. Dit zie je niet veel. Wat hij kan in het water, kan geen ander. Hij hoort er in thuis, het water helpt hem.”

Trots? Op hem, de meiden? „Ja. Nee. Ach, kijk, de overwinningen zijn voor hun. Ik zwem niet. Maar ik heb wel mijn rol. Ik maak de tekening, en zij kleuren 'm in. Als ze niet kleuren, zit ik met een zwartwit-schets. Maar zonder mijn tekening valt er voor hen niets in te vullen.”

„Dit is mooi.” Hij wijst. „Zien wat ze kunnen. Zien dat er iets bijzonders gebeurt. Zien dat ze dingen kunnen die anderen niet kunnen, die ze zelf eerst niet konden. En...” Hij aarzelt: „Zien dat er toch nog genoeg te doen is. Het kan beter. Het kan altijd beter. Dat houdt je bezig.”

Waarmee we weer rond de motivatie van de trainer cirkelen. Het is mooi. Het is nooit af. En de overwinningen? Daar gaat het hem niet om. „Mijn kunstje is dan al gedaan.”

Wedstrijden zijn voor hem geen hoogtepunt. „Alles is rustig, ik slaap goed hoor. Ik sta ze niet langs de kant geestelijk vooruit te duwen ofzo. Ik schreeuw ook niet. Als ze in het water liggen, is het verder aan hen. Ik kijk naar ze, ik heb van tevoren nog met ze gepraat en ik vang ze daarna op. Verder kijk ik. En na dertig, veertig meter heb ik het wel gezien. Dan weet ik of het goed gaat, of er iets heel bijzonders gaat gebeuren of dat het misloopt.”

Voor hem is het dus niet spannend? „Nou, ik heb natuurlijk ook emoties. Maar: ik ben geen sporter en ook geen supporter. Ik sta daar met heel andere gevoelens. Die sporter moet het in een paar jaar doen, ik kan nog tien, twintig jaar trainer zijn. Dat is een heel ander uitgangspunt. Ik weet dat er meer is, en dat er nog veel meer gaat komen.” En iets als 'het griepje' waardoor Pieter zijn hoogtepunt miste: zijn EK in zijn stad, in zijn bad op zijn

“Dat ik sport, wil niet zeggen dat ik niets zie, niet nadenk. Als ik iets voel, zeg ik het ook.”

nummer, vindt Jacco niet hartverscheurend. „Kwestie van jammer, dat wel. Maar die dingen gebeuren. Een griepje. Verschrikkelijk vervelend, maar daar valt niet tegen te trainen, het is niemands schuld. Balen. Maar de week erop lag hij gewoon weer in het water. China moest nog komen.”

Over China en Jacco is veel geschreven. Als eerste, als enige, stond hij op om te zeggen dat het IOC zich te stil hield. „Ik had gezien hoe die stadionbouwers in rijen moesten staan voor hun kommetje rijst. Hoe ze niks mochten zeggen, hoe wij niks mochten zeggen. Kwam

ik thuis, mopperde het IOC dat Amnesty International de Spelen zou misbruiken. Wat een onzin. Dat ik sport, wil niet zeggen dat ik niets zie, niet nadenk, niet voel. En als ik iets voel, dan zeg ik het ook.”

En zo staat de deur open naar het ultieme gevoel: vadergevoel. Jacco heeft twee zonen. Hij straalt meteen. „Geweldig. Alle clichés zijn waar, alles is leuker en wordt steeds leuker. De eerste gaat nu naar school. Wat me enorm fascineert, is hun ontwikkeling. Elke dag kunnen die mannetjes iets meer. Ik ben nogal eens van huis en dat zie ik meteen als ik terugkom, dat is... gigantisch leuk.”

De korte stilte laat zich gemakkelijk verklaren. Jacco is nogal eens van huis. Een understatement want naast de overvolle dagen en de vele vergaderingen zijn er ook nog de internationale wedstrijden en de trainingskampen. Een maand of vier per jaar is hij weg. En da's niet mis in een gezin, in een relatie.

Hij is er opnieuw stil van. Dan: „Achter een sterke man staat een sterkere vrouw. Ik zou dit niet kunnen als zij het niet toeliet, natuurlijk. Het is belangrijk, belangrijk voor mij en dus ga ik. Maar ik weet als ik die deur achter me dichttrek, dat zij de volgende dag met zieke kinderen kan zitten, of een lekke cv-ketel en dan ben ik er niet. Ik zit ergens anders.”

„Het kan triviaal zijn, of verschrikkelijk. We

hebben erge dingen meegemaakt, Pieter, de meiden, hele erge telefoontjes van thuis, maar je hebt je hele leven gefocust op iets, dat is een keuze en het komt er op aan die keuze door te zetten.”

„Het zet een relatie onder druk, maar die druk maakt die relatie ook weer tot iets bijzonders. Als je dit aankunt, kun je heel wat aan. En: dit komt niet uit de lucht vallen. Wie een relatie begint met mij, met een topsporter, weet wat-ie begint. En in het begin is er dus een punt geweest waarop ik hardop heb gewaarschuwd: 'ik kan niet beloven dat dit niet het belangrijkste in mijn leven is.' Dan is de keus aan de ander. Doorgaan en delen, of afhaken.”

En het gaat ver, bekent hij. Neem de geboorte van beide zonen. „Ze lagen allebei bij hun geboorte in een stuitligging. Toevallig, allebei, en dus werd het twee keer een keizersnee. De gynaecoloog geeft dan de week aan waarin het kan gebeuren. Ik beken: ik kijk eerst op mijn papiertje en zeg: 'woensdagochtend, half elf', dan is er geen training.”

Verjaardagen? Maakt hij zelden mee, zegt

hij half lachend, half-beschaamd. Maar: „Je moet de aanwezigheid van iemand niet overschatten. Mijn vader was metselaar. Ging werken voordat ik opstond, kwam thuis als ik alweer in bed lag. Ik heb hem niet veel gezien

“Mensen zeggen dat mijn meiden geen leven hebben. Kul. Je reist, je praat, dat is niet niks.”

in mijn leven. Maar heb ik daardoor een arm leven gehad, een slechte jeugd? Heb ik hem gemist, ben ik niet opgevoed? Nee, nee, nee. En mijn mannetjes weten dat ik voor hen door het vuur ga. Ze zijn nummer 1.”

Kijk er is dus toch een leven naast het zwemmen, voor Jacco. „Jazeker”, zegt hij en praat dan bijna een uur over... de zwembond. Hij ratelt door, over zijn werk, technisch directeur van de KNZB, samenwerken met

andere coaches, ontwikkelen van talent, Hij heeft het over de topsportcentra, over vergaderen, leidinggeven, delegeren. Maakt zich boos over de nieuwe zwempakken, waarmee iedereen meteen harder gaat. En dus alweer, nog altijd, opnieuw, over zwemmen.

Kom op. Hobby's? Iets waar hij geld aan uitgeeft? Tijd insteekt? Hij kan het niet bedenken. Of het is zwemmen. Ambities? Hij heeft alles al gedaan, is de bondcoach, heeft topzwemmers ontwikkeld. Wat moet hij nou nog bij dat bad? „Er komen altijd nieuwe zwemmers”, klinkt het simpel.

Ja, als hij eerlijk is: daar draait alles om. Zwemmen. Alles voor dat ene moment. Alles voor die ene fractie van een seconde sneller. Maar: is dat niet vreemd, klein misschien? Een honderdste beter zijn dan een ander, is dat het waard om je leven voor in te richten? Even begrijpt hij het verkeerd. „Mensen zeggen dat mijn meiden geen leven hebben. Kul. Ze gaan vroeg naar bed, naar minder feestjes dan hun vriendinnen. Maar: ze zijn in China geweest, de VS, Sidney, op Bali, Ranomi heeft deze week nog geluncht met Willem-Alexander en Máxima, Marleen zat met twee ministers in een tv-show, toen ik met Inge en Pieter aan het zwemmen was, in het Great Barrier Reef, kwamen we Bill Gates tegen. Je reist, je praat, dat is niet niks.”

Maar dat bedoelden we ook niet. Jacco geeft z'n leven aan zwemmen. Maar je kunt ook andere dingen doen. In zaken gaan, of in de zorg, of naar zee. En dan nog een keer: alles voor die onmeetbare fractie van een seconde. Is dat zo belangrijk? Hij: „Tja, dan kom je op een punt: wat is belangrijk in het leven? Het is maar sport en wat is nou sport? Nou, sport is voor veel mensen een deel van hun bestaan. Veel mensen beoefenen een sport, veel mensen kijken naar sport, denk eens aan al die ouders die langs de lijnen staan om de jeugd aan de gang te houden. Er zijn erg veel mensen met sport bezig en een topprestatie inspireert, motiveert en is gewoon leuk en spannend om te zien.”

„Belangrijk? Wat is belangrijk in een leven? Is het belangrijk dat Pieter een draaikolk in het water trekt? Is het belangrijk dat Van Gogh zonnebloemen schildert? Is het belangrijk dat een multinational nóg meer winst maakt, is het belangrijk dat Microsoft nóg meer Windows verkoopt, is het belangrijk dat Armani alweer zomermode maakt? Nee, natuurlijk niet, we kunnen allemaal zonder Armani en Van Gogh en een iPod. Maar: is dat leuk? Of is de wereld net een stukje leuker dankzij de iPod, het zwemmen? Dat is de vraag.”

Voor Jacco niet. ➡